

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Dorota Rysińska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 16 marca 2016 r.

w sprawie **K. O.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

wniosku obrońcy skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 31 stycznia 2005 r.,

utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 maja 2005 r.,

na podstawie art. 544 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek;

2. zasądzić od skazanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) z tytułu częściowych kosztów procesu za postępowanie wznowieniowe, zwalniając go od ich ponoszenia w pozostałym zakresie.

3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. D. – Kancelaria Adwokacka– kwotę 442,80 zł, w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i złożenie wniosku o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

We wskazanym na wstępie, prawomocnie zakończonym postępowaniu K. O. został skazany na karę 9 lat pozbawienia wolności za usiłowanie dokonania w dniu 18 sierpnia 2003 r., wspólnie i w porozumieniu z T. K., zabójstwa J. K. Sąd Najwyższy, postanowieniem z 20 września 2006 r., oddalił złożoną przez obrońcę kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

Obecnie, obrońca skazanego, wnosząc na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. o wznowienie tego postępowania oraz o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, podał, że „nowym faktem i dowodem w sprawie” wskazującym, iż K. O. nie popełnił przypisanego mu czynu, mogą stanowić zeznania R. T., którego oświadczenie pisemne z dnia 29 sierpnia 2015 r., zostało dołączone do wniosku, i o którego przesłuchanie w tym charakterze wniósł w trybie określonym przepisem art. 97 k.p.k. Według obrońcy przeprowadzenie tego dowodu pozwoliłoby na stwierdzenie, że zeznania pokrzywdzonego J.K., obciążające w procesie swojego brata T. K. oraz K. O., nie są wiarygodne.

Prokurator Prokuratury Generalnej wniósł na piśmie o oddalenie wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Wprawdzie oświadczenie podpisane nazwiskiem R. T. można uznać za nowy fakt, a przy tym informację o nieznanym przedtem sądowi źródle dowodowym, w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., ale fakt ten nie stanowi wystarczającej podstawy do uznania, że chodzi o taki dowód, który z dostatecznym stopniem prawdopodobieństwa byłby zdolny podważyć przyjęte w prawomocnie zakończonym postępowaniu ustalenie o sprawstwie skazanego K. O.

Poza drugorzędnymi szczegółami, z oświadczenia wynika, iż pokrzywdzony J. K. miał wypowiadać się do R. T., że *„tak naprawdę nie wie kto go pobił, a swojego brata i tego drugiego K. O. oskarżył o ten napad, bo miał z bratem jakieś zatargi. Natomiast K. O. widział kiedyś, jak przyjechał do jego brata T., to i jego oskarżył, bo mu pasowało”*. Ponadto w oświadczeniu podano, że J.K. miał bać się zemsty skazanego T. K. za jego niesłuszne oskarżenie; stąd pokrzywdzony miał interesować się tym, czy R.T. spotkał w zakładzie karnym jego brata.

Dla przyjęcia oceny co do nieprzydatności i braku znaczenia dowodu z zeznań R. T. dla rozstrzygnięcia wniosku o wznowienie nie jest więc nawet niezbędne prowadzenie tak wnikliwej analizy treści dołączonego do akt oświadczenia, o jaką pokusił się prokurator w odpowiedzi na rozważany wniosek. Wystarczy powiedzieć, że nawet założenie, iż podawane w nim fakty odpowiadają rzeczywistości, w ogóle nie prowadzi do podważenia przyjętej w zakończonym prawomocnie postępowaniu oceny wiarygodności zeznań J. K., jako zasadniczej (choć nie jedynej) podstawy ustalenia, że współsprawcą popełnionego na nim przestępstwa był skazany K. O. Przede wszystkim nie podważa, a wręcz utwierdza ustalenie, że w czasie przestępstwa (w dniu 18 sierpnia 2003 r.) oraz w toku prowadzonego postępowania pokrzywdzony nie miał żadnych zatargów z K. O., a co za tym idzie, nie miał też żadnych powodów do bezpodstawnego przypisania mu współdziałania ze swoim bratem, z którym rzeczywiście – co ustaliły i oceniały Sądy – pokrzywdzony był skonfliktowany. Wyjawiana w piśmie okoliczność, że pokrzywdzonemu tak miało „pasować” (bo sprawców, według jego zeznań, było dwóch) nie jest więc w najmniejszym stopniu przekonująca, w żadnym więc razie nie wiedzie do postawionej we wniosku tezy o nietrafności prawomocnego skazania właśnie K. O. Uznanie natomiast za przekonujące wynikające z oświadczenia stwierdzenia, że J. K. żywić miał obawy o zemstę ze strony brata, gdy opuści on zakład karny, świadczy zarazem o możliwości składania przez niego różnych oświadczeń podważających własne zeznania do osób, które mogły mieć styczność z T. K. i przekazać mu taką postawę pokrzywdzonego. Charakterystyczne jednak jest to, że – jak wynika z ustaleń Sądu Najwyższego – T. K. nie występował z wnioskiem o wznowienie postępowania.

W nawiązaniu do tego ostatniego można natomiast zauważyć, na co wskazuje prokurator, że niniejszy wniosek jest z kolei czwartym wnioskiem o wznowienie postępowania, złożonym w imieniu K. O. Wnioski w sprawach III KO 76/06, III KO 85/09 oraz III KO 112/11 – oddalane kolejnymi postanowieniami Sądu Najwyższego – oparte były bądź na żądaniu ponowienia przeprowadzonych już w prawomocnie zakończonym postępowaniu dowodów lub ponownej ich oceny, bądź na wskazaniu nowych faktów - oświadczeń, które okazywały się nieautentyczne.

Już tylko na marginesie wypada zaakcentować, że będące przedmiotem rozważań oświadczenie znalazło się w dyspozycji przebywającego w zakładzie karnym skazanego O., jego treść zaś nie została ujawniona przez jego autora organom ścigania, i to bezzwłocznie po uzyskaniu wiedzy o rzekomej fałszywości zeznań złożonych przez pokrzywdzonego w procesie.

Z tych zatem wszystkich względów Sąd Najwyższy stwierdził, że w sprawie nie zachodzą podstawy do wznowienia postępowania, wskazane we wniosku, a więc, że nie przedstawiono w nim dowodu o takiej wymowie, który mógłby w ostatecznym rozrachunku wieść, z graniczącym z pewnością prawdopodobieństwem, do uniewinnienia K. O. Dlatego też wniosek ten oddalił.

Mając na uwadze fakt uiszczenia przez skazanego opłaty od wniosku w kwocie 150 zł z jego środków depozytowych, ustalonych na październik 2015 r. w rozmiarze 225 zł (k. 12), Sąd Najwyższy tylko w części obciążył go kosztami postępowania wznowieniowego do wskazanej kwoty opłaty, uznając, że poniesienie przez skazanego tych kosztów w całości nie byłoby możliwe. Wysokość wynagrodzenia obrońcy z urzędu za sporządzenie i wniesienie wniosku o wznowienie ustalono na podstawie § 14 ust. 4 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

kc